

Ο Άγιος Γεώργιος Καρσλίδης. Ήταν κάποτε παιδιά

/ Γενικά Θέματα

ΙΑΚΩΒΟΥ ANNA

€12,90 €11,61 (-10,00%)

Πόντοι που κερδίζετε: 1

προσθήκη στο καλάθι προσθήκη στη λίστα

Χρονολογία έκδοσης: 10 2010

ISBN: 9789606677953

Σχήμα: 21×29

Σελίδες: 56

Κατηγορία είδους: ΒΙΒΛΙΟ

Εκδότης: ΑΘΩΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κωδικός Προϊόντος: 2255

Εξώφυλλο: ΣΚΛΗΡΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Διαθεσιμότητα: ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ

μ' αγωνία ο Χασάν. Έλα να πεις και λίγο σπέρτο', του είπε, και ξεκρέμασε το μικρό παγούρι του από το ζωνάρι και το έβρασε στα χείλη του παιδιού.

– Να, βράζει τα χείλη σου, πιας και λιγάκι για να τρέξει, να κυλήσει στο αίμα σου και να τ' ανάνησι.

Το παιδί ήπιε μια μικρή γουλιό από το παγούρι κι ένωσε φωνιά να κατεβαίνει στο λαιμό του, τα μάτια του θάλασαν μεριάς από δάκρυα, ενώ η μούτη του έτρεξε, καθώς ανάνησε τη μυρουδιά. Άρχισε να βήχει ξέπνοια, βάζοντας το χέρι του μπροστά στα χείλη.

– Έτσι μπερδεύω, του είπε χαμογελώντας ο Χασάν. Για πιας μου τώρα, μόνος σου είσαι ή έχεις και συντροφιά.

– Μόνος μου είμαι, απάντησε το παιδί με τη σβησμένη του φωνή.

– Θα σε βρήκε η νύχτα και θα σ' έλειψε το χυμό! Του είπε ένας χαμηλός που έφερε ένα σκέπασμα υφαντό, πολύχρωμο απ' την καμήλα του και του το βίβει στους ώμους.

– Είσαι από τούτα τα μέρη, τον ρώτησε κάποιος άλλος. Είπες το σπίτι σου κοντά;

Το παιδί, δίχως ν' αποκριθεί με λόγια, κοίμησε πέρα δώθε το κεφάλι του.

– Θέλει φροντίδα τ' άμοιρο, γύρισε την ίδια ώρα και είπε ο χαμηλός στο Χασάν.

– Το ξέρω, απάντησε εκείνος σκεπτικός.

– Δεν μπορούμε όμως εμείς να το πάρουμε μαζί μας, είπε κάποιος άλλος. Το παιδί θέλει ζήση και καλό φαί για να συνέλθει.

– Ας το αφήσουμε στο πρώτο καλύβι που θα βρούμε, είπε ο Χασάν. Εδώ παρακάτω που φαρδύνει το μονοπάτι κι αρχίζουν τα βουσκοτόπια έχει τη στήνη του ένας Τούρκος τσιπάνης. Εκεί να το πάρει, είπε, και με τα δυο του χέρια σήκωσε το παιδί στην αγκαλιά του κρατώντας γερά και τα σκεπάσματα που το ζέστουν, και σκυμνά βγήκε από το άνοιγμα.

Οι χαμηλοί παραμέρισαν για να περάσει. Ο Χασάν πλησίασε στην καμήλα του κι έβρασε να καθίσει πάνω στη ράχη της το παιδί.

Ύστερα, πάνοντας τα γκέμια με το ένα του χέρι κι αγκαλιάζοντας με το άλλο γιὰ το παιδί, έδωσε το πρόσταγμα στην καμήλα να σκουθεί.

1. παιδί θανάσιμα αποστειρωμένο ποτό

μέρισε απ' τη θέση του ένα μεγάλο άδειο βαρέλι. Τότε φάνηκε πάνω στο ξύλινο πάτωμα ένα μικρό τετράγωνο κόψιμο. Ο αφέντης πήρε ένα σιδερένιο μαχλά που ήταν ακουμπισμένος σ' ένα ξύλινο ράφι, τον έβρασε μέσα στη χαρομίδα που σχηματίζονταν στο πάτωμα και με μια κίνηση σήκωσε το τετράγωνο σκέπασμα.

Γύριψε τότε και πήρε από τα χέρια του παιδιού την αναμμένη λάμπα και φώτισε την καταπακτή που άνοιξε μπροστά τους.

Προσεκτικά άρχισε να κατεβαίνει τα μικρά ξύλινα σκαλιά της. Από πίσω τον ακολουθούσε βήμα προς βήμα και το παιδί. Περιπάτησαν για λίγα μέτρα σ' ένα λαγούμι που ήταν όλο ντυμένο με ξύλο που τους οδηγούσε σ' ένα μεγάλο στενόμετρο δωμάτιο κάτω από τη γη με χοντρούς κακρούς στους τοίχους και ξύλινη οροφή.

Όταν μπήκαν μέσα στο δωμάτιο, ο αφέντης κρέμασε τη λάμπα σε μια ξυλόπρηντα στον τοίχο.

Θανατοβήσαν την ώρα εκείνη μπροστά στα μάτια του παιδιού όμορφες ζωγραφιστές εικόνες που ήταν κρεμασμένες στους ξύλινους τοίχους. Και είδε τότε μάτια γινώριμα να τον κοιτούν κι αγαπημένα. Είδε το Χριστό και την Παναγιά, είδε τους Αρχαγγέλους και αγίους πολλούς να τον καλωσορίζουν.

Ο αφέντης στάθηκε στη μέση του δωματίου κι έκαμε ευλαβικά το σταυρό του. Με αργή περιπατησιά πλησίασε την εικόνα του Χριστού. Λίγισε τα γόνατα κι έκανε μια στροφή μετάνοια κι έπειτα έσκυψε και φίλησε τα πόδια του. Ύστερα στάθηκε μπρος στην Παναγιά. Έκανε ξανά μετάνοια και φίλησε το χέρι της. Πισσιπατώντας πήγε και στάθηκε σε μια γωνιά, κάνοντας έτσι τόπο στο παιδί να προσκυνήσει.

Ο θανάσιος πλησίασε σαστισμένος κι ασπάστηκε κι εκείνος μ' ευλάβεια τις εικόνες.

– Αυτό είναι το μυστικό μας, γαβρί μ', που δεν πρέπει να πεις σε κανέναν ποτέ, του είπε με μάτια δακρυσιμένα ο αφέντης. Εμείς δεν είμαστε Ρωμιοί για να λατρεύουμε ελκώτερα το Χριστό. Είμαστε Τούρκοι κι αν μαθευτεί πιας αλλοξοπιστήσαμε ...

– Ξέρω, ξέρω, είπε τρομαγμένα το παιδί.

– Θα είναι το μεγάλο μας μυστικό τ' ακούς θανάσι; είπε προσμένοντας μ' αγωνία την απάντηση του παιδιού.

Ο θανάσιος δε μίλησε. Μανάχι κίνησε αργά το κεφάλι του.

– Έλα, πλησίασε τώρα κοντά, του είπε σαν είδε την υπόσχεση γραμ-

Φαίνεται όμως πως και ο Θεός τους καρτερούσε να κάνουν κάτι για εκείνο που τους μένισε.

Όταν είδε πως σκοπό δεν είχε κανένας τους να πάρει μιαν απόφαση, βρήκε τρόπο σγυμρο και γρήγορο να πάρουν τα γενόμενα ένα τέλος.

Σ' εκείνα τα βουνά του Καύκασου τα πρωτοβρόχια του Σεπτέμβρη σε βρίσκουν άξερνα, όπου κι αν είσαι, και μ' αστραπές και με βροντές σε φοβερίζουνε. Αν ξέρεις όμως τα σημάδια του καιρού να τα διαβάζεις, όλα ετούτα μπορείς να τα προφτάσεις.

Ο Θανάσης, που για πρώτη φορά έκαμε φθινόπωρο στον Καύκασο, δεν ήξερε του καιρού τ' άξερνα γυρίσματα.

Ο αφέντης του όμως είδε ένα μικρό σημάδι πέρα στον ορίζοντα και κατάλαβε πως πλησιάζει μπόρα. Γι' αυτό έστειλε γρήγορα το γιο του να μηνύσει στο Θανάση να γυρίσει πίσω στο καλύβι με το κοπάδι τους.

Το παιδί έβγαλε στα πόδια του φτερά και πετώντας πήγαινε ν' ανταμώσει το Θανάση. Σαν πέρασε το πρώτο υψωματάκι κι άφησε πίσω του το σπίτι, είδε στο μικρό το βοσκοτόπι που φάνηκε μπροστά του το κοπάδι και στάθηκε από φηλά να τ' αγναντέψει.

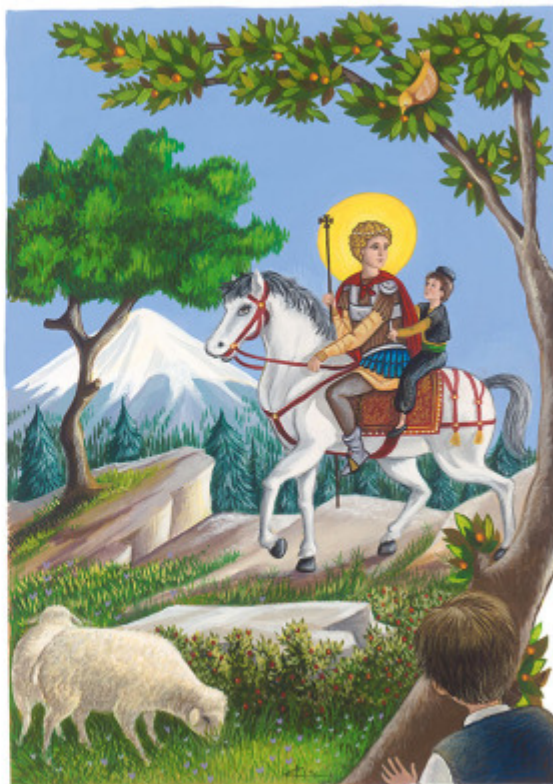
Καθώς κοιτούσε τον τόπο ολόγυρα, βλέπει πέρα, μακριά, έναν καβαλάρη με τ' άσπρο του το άλογο να πλησιάζει στα ριζά του μικρού λόφου. Το βλέμμα του πάλεψε την ώρα εκείνη με την αντηλιά που έλουζε την πλάση, μια εκείνη δεν τον άφησε καθόλου να δει την ευάνα του καβαλάρη.

Και ξεχώρισε σχηά ένα νέο παλλητάρη να τρέχει μ' ορθή κορμιοστασιά κόντρα στον άνεμο, κρατώντας στα χέρια του τα γέμια του ολόλευκου αλόγου του που κούπαζε περήφανα, αφήνοντας τη χείτη του πίσω ν' ανεμίζει.

Το παιδί στάθηκε στον τόπο, κοιτάζοντας θαυμασμένο τον καβαλάρη που πλησίαζε το καλύβι του πατέρα του. Σαν τ' άλογο έφτασε κοντά, σταμάτησε να τρέχει και μ' αργή περπατησιά μπήκε ανάμεσα στα ζώα που έβασκαν αμείφωνα, δίχως να σκορπίσουν.

Φοβισμένο το παιδί, κρύφτηκε πίσω απ' τον κορμό ενός δέντρου κι από εκεί παρατηρούσε ότι γινόταν κάτω, χαμηλά στο βοσκοτόπι, χωρίς να τον βλέπουν.

Και είδε τον καβαλάρη να πλησιάζει κοντά στο βοσκό τους το Θανάση και οι δυο τους να μιλούν για λίγο ώρα σαν παλιοί γνώριμοι και ύστερα να του δίνει το χέρι του και με μιαν ανάλαφρη κίνηση να τον ανεβάζει στη σέλα τ' αλόγου του και να φεύγουν οι δυο τους με γρήγορο κάλπασμό και να χάνονται από τα μάτια του.

Οι Άγιοί μας, καθώς και οι μεγάλοι γέροντες
και ασκητές μας, ήταν κι αυτοί κάποτε μικρά παιδιά!

Είχε ακούσει ο μικρός Θανάσης
(Άγιος Γεώργιος Καρσλίδης) πως ο Πόντος
είναι του Αϊ-Γιώργη του Καβαλάρη το τσιφλίκι
και πως ολημερίς γυρνά
με το άλογό του και τον φυλά.

Σ' εκείνα τα ευλογημένα χώματα
αντάμωσε το παιδί μια μέρα
τον Άγιο. Κι απ' τη στιγμή
που ο Αϊ-Γιώργης τον ανέβασε
στη σέλα του αλόγου του,
έγινε προστάτης και οδηγός του.

K.B.: 2255

ISBN: 978-960-6677-95-3

Άδως
ΠΑΙΔΙΚΑ